

РЕШЕНИЕ

№ 149

гр. Елин Пелин, 28.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЕЛИН ПЕЛИН, IV СЪСТАВ ГРАЖДАНСКИ ДЕЛА, в публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петко Р. Г.ев

при участието на секретаря Цветанка Анг. Николова
в присъствието на прокурора Г. Цв. Р.
като разгледа докладваното от Петко Р. Г.ев Гражданско дело №
20221820101200 по описа за 2022 година

Предявени са искове с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ.

Делото е образувано по искова молба на Т. М. Б., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с. Н.Х. п. к. 2110, общ. Елин Пелин, ул. „С.“ № .. срещу Софийски районен съд с ЕИК/ БУЛСТАТ , със седалище и адрес на управление: гр. С., район Т., бул. „Г. С.“ № .. и Софийски градски съд с ЕИК/ БУЛСТАТ....., със седалище и адрес на управление: гр. С., район Т., бул. „В.“ № ..., която се иска осъждане на ответниците солидарно да заплатят на основание чл. 26 ЗОДОВ сумата от: 100 лева, частичен иск от обща дължима сума от 10000 лева, явяваща се обезщетение за претърпени неимуществени вреди от нарушение на правото на разглеждане и решаване в разумен срок по гр. д. № 11545/2017 г. по описа на СГС, I-18-ти състав, и гр. д. № 27743/2018 г. по описа на СРС, 36-ти състав, приключило след окончателно определение от 15.10.2020 г. по гр. д. № 1569/2020г. по описа на ВКС, IV ГО, изразяващи се в причинени болки и страдания (стрес, загуба на доверие в българската съдебна система и компетентност на съдебните състави, несигурност и загуба на сън) на Т. М. Б., за следните периоди: 12.12.2017 г.-22.02.2018 г. (за този период неимуществените вреди са причинени вследствие на неправилно приложение на разпоредбите на чл. 104 ГПК във вр. с чл. 365 ГПК); 13.06.2018 г. до 18.09.2018 г. (за този период неимуществените вреди са претърпени вследствие на неправилно приложение на разпоредбата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК); 18.09.2018 г. до 15.10.2020 г. (за този период неимуществените вреди са претърпени вследствие на нарушение на разпоредбата на чл.13 ГПК), ведно със законната лихва върху

главницата от датата на предявяване на исковата молба. Твърди се, че ищецът е бил страна по гр.д. № 11545/2017г. по описа на Софийски градски съд (СГС), I-во ГО, I-18-ти състав, което в последствие е прекратено и е изпратено по компетентност (родова подсъдност) на СРС, за което е образувано гр. д. № 27743/2018г. по описа на Софийски районен съд (СРС), 36-ти състав, приключило след окончателно определение на ВКС от 15.10.2020г. С обезпечителна заповед от 22.08.2017г. издадена по ч. гр. д. № 4063/2017г. по описа на САС, ГК, 2-ри състав, е допуснато обезпечение на бъдещи иски, предявими от „Еднофамилни къщи“ ЕООД вписано в Търговския регистър към Агенцията по вписванията с ЕИК .... срещу Т. М. Б. с ЕГН ***** и А. Ц. П. с ЕГН ***** чрез налагане на заповед на всички техни банкови сметки до размера на вземането от 51303,46 лева. Във връзка с издадената обезпечителна заповед е образувано изпълнителни дело № 20178460400605 по описа на ЧСИ О. М. рег. № 846 и на 30.08.2017г. и са наложени заповеди на всички банкови сметки на Т. М. Б. до сума в размер на 25651,73 лева и на всички банкови сметки на А.Ц.а П. до сума в размер на 25651,73 лева. На 11.09.2017г. „Еднофамилни къщи“ ЕООД вписано в Търговския регистър към Агенцията по вписванията с ЕИК .(с предишно наименование „Еднофамилни къщи - Добрев“ ЕООД), със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Младост - 4“, бул. „Александър Малинов“ № 91, представлявано от управителя В. А. Д. е подало искова молба с вх. № 116424 от 11.09.2017г. с 6 обективно съединени иски в СГС, предявени срещу Т. М. Б. с ЕГН ***** и А.Ц.П. с ЕГН ***** на обща стойност от 51303.46 лева, които иски са заведени във връзка с допуснатото обезпечение на бъдещи иски. Видно от искова молба, а и от молба от 04.10.2017г., с която ищецът е уточнил исковата си претенция, са предявени следните иски: срещу Т. М. Б.: иск в размер на 6970,50 лева - представляващ половината от стойността на реално извършени СМР по Договор за извършване на строително-монтажни работи от 30.05.2016г.; иск в размер на 5299,84 лева - представляващи половината от стойността на реално причинени на ищеца имуществени вреди; иск в размер на 13 381,40 лева - представляваща половината от стойността на пропуснатите ползи в резултат на разваляне на договора Срецу А. Ц. П.: иск в размер на 6970,50 лева - представляващ половината от стойността на реално извършени СМР по Договор за извършване на строително-монтажни работи от 30.05.2016г.; иск в размер на 5299,84 лева - представляващи половината от стойността на реално причинени на ищеца имуществени вреди; иск в размер на 13 381,40 лева - представляваща половината от стойността на пропуснатите ползи в резултат на разваляне на договора. Вследствие на допуснато нарушение на правилата за родова подсъдност на делата, на 24.10.2017г. исковата молба е връчена (връчването е затруднено, защото ищецът е предоставил грешни адреси при завеждането на исковата молба) на Т. М. Б. и Ан. Ц.а П., като делото продължава да се развива пред СГС. В законоустановения срок е подаден отговор на исковата молба, в който изрично е направено възражение, че спорът не подлежи на разглеждане по реда на глава тридесет и втора на ГПК, относно търговски спорове. След получаването на отговора на исковата молба, въпреки направеното възражение, съдът започва процедурата по глава тридесет и втора на ГПК, относно търговски спорове, като изпраща отговора на искова молба на ищеца и му предоставя срок по чл. 372, ал. 1 ГПК да подаде допълнителна искова

молба. Повече от 5 месеца продължава двойната размяна на книжа, като няколко пъти съдебния състав дава възможност на ищеца отново да конкретизира исковите претенции. Когато тази размяна приключва и делото може да се насрочи за разглеждане в открито съдебно заседание председателят на 18ти състав на СГС, 1 ГО, се сменя. Новият състав извършва собствена проверка на извършените до момента процесуални действия и установява допуснатото нарушение на ГПК, което нарушение е довело до необосновано забавяне на съдебното производство. С определение от 22.02.2018г. производството по гр. д. № 11545/2017г. по описа на СГС, I-во ГО, 1-18- ти състав е прекратено и изпратено по компетентност на СРС. Това определение е обжалвано от ищеца. През цялото това време всички банковите сметки на Т. М. Б. и А. Ц.а П. са запорирани по допуснатото обезпечение на бъдещи икове. След постъпване на делото в СРС, което се случва на 02.05.2018г. е образувано гр.д. № 27743/2018г. по описа на СРС, 1 ГО, 36- ти състав. С определение № 428406 от 13.06.2018г. постановено по гр. д. № 27743/2018г. по описа на СРС, 1 ГО, 36-ти състав производството по делото е спряно на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК до приключване на производството на друго гражданско дело, което се счита за преюдициално на настоящото /ищеца отново на 11.09.2017 г. е завел гр. д. № 63046/2017 г. по описа на СРС, 38ми състав/. С определение № 19164 от 18.09.2018 г. постановено по ч. гр. д. № 10089/2018 г. по описа на СГС, ТО, VI-ти състав определение № 428406 от 13.06.2018 г. постановено по гр. д. № 27743/2018 г. по описа на СРС, 1 ГО, 36-ти състав, с което се спира делото е отменено и е върнато на Софийски районен съд, 38-ми състав за продължаване на съдопроизводствените действия. Съставът на СРС, което разглежда делото го насрочва за разглеждане в първо открито съдебно заседание едва на 19.12.2018 г. След като съдът разглежда делото в открито съдебно заседание на 19.12.2018 г., се насрочва ново открито заседание за 23.01.2019 г. С решение от 28.02.2019 г. всички предявени от „Еднофамилни къщи“ ЕООД срещу Т. М. Б. и Анатолия Ц.а Павлова икове са отхвърлени. Решението на СРС е обжалвано от ищеца и се е развило въззивно производство пред СГС. Отговорът на въззивната жалба е подаден в СРС на 30.04.2019г., а делото пред въззивната инстанция е образувано на 24.07.2019г. В последствие делото е насрочено за открито съдебно заседание на 10.12.2019 г., делото е обявено за решаване и е поставено съдебно решение на 29.01.2020 г., с което първоинстанционното решение е изцяло отменено и вместо него е постановено друго такова, с което исковите отново са отхвърлени изцяло като неоснователни. „Еднофамилни къщи“ ЕООД подава касационна жалба срещу въззивното решение. Отговорът на касационна жалба е подаден на 12.06.2020 г., а окончателния съдебен акт е постановено на 15.10.2020 г., когато с определение постановено по гр. д. № 1569/2020 г. по описа на Върховния касационен съд, IV Гражданско отделение делото не е допуснато до касационно разглеждане. Твърди се, че е налице нарушение на правото на разглеждане и решаване в разумен срок по делото, като началният момент за това започва да тече от момента на налагане на обезпечението на 22.08.2017 г., а датата на влизане на окончателният съдебен акт е 15.10.2020 г., когато с определение постановено по гр. д. № 1569/2020г. по описа на ВКС, 4 ГО, не е допуснато до касационно разглеждане решение № 785 на СГС, IV- В състав постановено по гр. д. № 9798/2019 г. Твърди се, че от посочените

забавяния ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, загуба на доверие в българската правосъдна система и компетентността на съдебните състави, несигурност и загуба на сън.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът Софийски районен съд е подал писмен отговор, в който твърди, че искът е недопустим и неоснователен. Твърди се, че искът е недопустим с оглед разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ, тъй като ищецът не твърди и не представя доказателства за провеждането на административна процедура по реда на глава трета „а“ от ЗСВ. Твърди се, че искът е неоснователен, тъй като не е налице първата от предпоставките за уважаване на иск с правно основание чл.26, ал.1 ЗОДОВ, а именно - производство по гр.д. № 27743/2018 г. на СРС, 36 състав не е продължило извън разумния срок. Твърди се, че производството по гр.д. № 27743/2018 г. по описа на СРС, 36 състав е образувано след изпращане на гр.д. № 11545/2017 г. по описа на СГС, 1-18 състав към СРС за произнасяне по компетентност по реда на чл. 118, ал. 2 ГПК. Твърди се, че делото е образувано на 02.05.2018 г., като с определение от 13.06.2018 г. производството по същото е спряно на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК. След отмяна на така постановеното определение по реда на инстанционния контрол, с определение от 29.10.2018 г. производството по делото е възобновено, като първото съдебно заседание по него е насрочено за 19.12.2018 г. По делото са проведени общо две съдебни заседания, като на второто от тях - на 23.01.2019 г., делото е обявено за решаване и с решение № 53593/28.02.2019 г. са отхвърлени предявените срещу настоящия ищец искове от „Еднофамилни къщи“ ЕООД. На 06.06.2019 г. е постановено и определение по чл. 248 ГПК. Сочи се, че СРС 36 състав е действал изцяло в рамките на предоставената му компетентност, като всички предприети от съда действия са насочени към правилното и законосъобразното решаване на разглеждания пред него спор чрез проследяване и спазване сроковете за администриране на постъпилите по делото документи, събиране на допустимите и относими доказателства, както и своевременно движение на производството по образуваното пред него дело, а СРС е един от най-натоварените в страната съдилища. Твърди се, че ищецът не се е възползвал от правото си да иска ускоряване на процеса по чл. 255, ал. 1 ГПК. Ищецът е бил страна по множество съдебни производства, които предхождат и/или се развиват паралелно по време на гр.д. № 27743/2018 г. на СРС, 36 състав, между идентичните страни („Еднофамилни къщи“ ЕООД, Т. Б. и А. П.) и отнасящи се/произлизащи до един и същ изходен казус, а именно възложения и неизпълнен строеж на къща, а всяко участие в съдебно производство е свързано с негативни преживявания с различен интензитет в страните по производството. Твърди се, че вредите се претендират в изключително завишен размер, който не е съобразен с изискванията на справедливостта по аргумент от чл. 52 ЗЗД.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът Софийски градски съд е подал писмен отговор, в който твърди, че искът е недопустим и неоснователен. Твърди се, че искът е недопустим с оглед разпоредбата на чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ, тъй като ищецът не навежда твърдения, че е подал заявление по чл. 60а, ал. 1 ЗСВ до ИВСС, нито че му е определяно обезщетение по административен ред, с чиито размер не е бил съгласен. Твърди се, че искът е

неоснователен, тъй като не са налице кумулативните елементи от фактическия състав на специалния деликт по чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ, а по делото е работено постоянно и ритмично, без особени прекъсвания и забавяния, като същото се е отличавало с фактическа и правна сложност, съобразно със стандартите, установени с практиката на ЕСПЧ и тази на ВКС. Делото е разгледано на три инстанции - производството по чл. 288 ГПК пред ВКС, което също следва да се вземе предвид. Твърди се, че по време на висиящността на процесното гражданско дело са се развили и производства от частен характер, а времето през което е било спряно делото, не се взема предвид при определяне на общата продължителност на производството и преценка на разумността на срока. Производството по обезпечаване на исковите - гр. д. № 10020/2017 г. на СГС и неговата висиящност не следва да се вземат предвид - това производство е едностранно - без участие на ищеца Б., с оглед на което неговото начало не се явява началния момент, от който да се преценява разумността на срока. Твърди се, че практиката на ЕСПЧ, на която се позовава ищеца е неотнормирана, тъй като касае съдебните производства, имащи административно - правен характер, какъвто характер производството по обезпечение на исковите няма. Сочи се, че производството по делата неколкостранно е било оставяно без движение - обездвижвана е както исковата молба на „Еднофамилни къщи“ ЕООД, така и при последващото въззивно и касационно обжалване, поради нередовното извършване на процесуалните действия от страна на ищеца „Еднофамилни къщи“ ЕООД. В производството по иск с правно основание чл. 26 ЗОДОВ не се извършва преценка на правилността на постановените от съда актове, поради което са ирелевантни твърденията на ищеца в тази насока. Оспорват се твърденията на ищеца да е претърпял неимуществени вреди, които да стоят в пряка причинна връзка с поведението на правораздавателния орган - ответник по иска СГС. Оспорва се иска по размер, тъй като претенцията е прекомерна и не отговаря на принципа на справедливостта по смисъла на чл. 52 ЗЗД. Оспорва се и претенцията за присъждане на законна лихва по чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В съдебно заседание ищецът лично и чрез упълномощеният му защитник - адв. Д. поддържа иска и моли за уважаването му. В писмени бележки се сочи, че СГС неправилно е приложил разпоредбата на чл. 104, т. 4 ГПК вр. чл. 365 ГПК и е приел, че е родово компетентен съд, тъй като при обективно съединени иски те тяхната цена не се сумира, което е довело да забавяне на делото с шест месеца. Твърди се, че СРС неправилно е приложил на разпоредбата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК и е спрял производството, което е довело до забавяне на разглеждане на делото с шест месеца. Твърди се, че делото не представлява правна и фактическа сложност, а искът е с правно основание чл. 267, ал. 2 ЗЗД вр. чл. 88, ал. 1 ЗЗД.

Ответникът Софийски районен съд не изпраща представител. В молби-становища се сочи, че предявените иски следва да се отхвърлят като неоснователни и недоказани.

Претендират се разноси.

Ответникът Софийски градски съд не изпраща представител. В молби-становища се моли за отхвърляне на предявените иски като неоснователни и недоказани. Претендират се разноси.

Районна прокуратура - гр. Елин Пелин се представлява от прокурор Николова, която взема

становище, че искът е неоснователен.

Съдът, като прецени събраните доказателства съобразно изискванията на чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от материалите по приложеното в оригинал и в цялост производство по гр. д. № 27743/2018 г. по описа на Софийския районен съд, както и от констативен протокол № РС-21-152 / 22.06.2021 г. от ИВСС, че на 07.08.2017 г. е образувано обезпечително производство по ч.гр.дело № 10020/2017 г. на СГС, а на 12.09.2017 г. е било образувано исковото производство по гр. дело № 11545/2017 г. на Софийски градски съд по подадена на 11.09.2017 г. искова молба от „Еднофамилни къщи“ ЕООД против Т. М. Б. и А.Ц.а П., с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. с чл. 266, ал. 1 вр. с чл. 267, ал. 2 ЗЗД и чл. 79, ал. 1, вр. с чл. 82 ЗЗД за сума в общ размер от 51303,67 лв., формулирани със следния петитум в първоначалната искова молба, както следва: 13941 лева, представляващ стойността на реално извършени СМР по договор за извършване на строително-монтажни работи от 30.05.2016 г.; 10599,67 лева, представляващ стойността на реално причинените на ищеца имуществени вреди - закупени строителни материали за обекта; 26762,79 лева, представляваща стойността на пропуснати ползи в резултат на разваляне на договора поради неизпълнението му от страна на ответниците. Към исковата молба са приложени множество писмени доказателства в 17 пункта – договор, протоколи, фактури и платежни нареждания. В исковата молба ищецът твърди, че е сключил с ответниците договор за извършване на СМР до фаза „груб строеж“ на обект: жилищна сграда с гараж, с местонахождение с. Нови хан, община Елин Пелин срещу възнаграждение в размер на 89 209,28 /осемдесет и девет хиляди двеста и девет лева и двадесет и осем стотинки/ лв. (с ДДС). Твърди, че в качеството му на изпълнител е изправна страна по договора, но че в хода на изграждането установил грешка в проекта по част „Конструктивна“, което правело невъзможно законосъобразното му реализиране. Последното било констатирано и от общината, за което е съставен констативен протокол. Понеже ответниците не изпълнили предписанието на компетентните органи, твърди, че за него възникнало правото да развали договора, което и направил с едностранно писмено уведомление на 30.06.2016 г. Като причина излага обстоятелството, че отказът на кредитора да изпълни задължението си за промяна на проекта направил изпълнението невъзможно.

С разпореждане от 25.09.2017 г. исковата молба е оставена без движение, а на ищеца е даден срок да представи доказателства, че адвокат Джулева, която е подписала исковата молба, е надлежно упълномощена и да посочи дали претендира сумите солидарно /на какво основание - закон или договор/, или разделно /по колко за всеки от ответниците/. Съобщението до ищеца е връчено на 28.09.2017 г.

На 04.10.2017 г. ищецът „Еднофамилни къщи“ ЕООД е депозирал в СГС молба, в която се сочи, че се претендира заплащане от всеки един от ответниците на сума в общ размер от 25651,73 лв., от които 6 970,50 лв., представляваща половината от възнаграждението за реално извършени СМР по договор за извършване на строително-монтажни работи от 30.05.2016 г.; сума в размер на 5299,84 лв., представляваща половината от стойността на

реално причинените на ищеца имуществени вреди - закупени строителни материали за обекта и сумата от 13381,40 лв. - представляваща половината от стойността на пропуснатите ползи в резултат на разваляне на договора поради неизпълнението му от страна на ответниците. Претендират се и разноски по делото.

На 05.10.2017 г. ответниците Т. М. Б. и А. Ц.а П. са подали молба, с която искат прекратяване на производството с твърдения за повторно заведено дело между същите страни, като имало влязло в сила решение № 30245 от 09.02.2017 г. по гр. д. № 44740/2016 г. на СРС.

На 06.10.2017 г. с разпореждане са дадени указания за изпращане на ответниците на преписи от исковата молба по реда на чл. 367 ГПК. Съобщенията, изпратени до ответниците са върнати в цялост като невръчени. До А. П.е изпратено ново съобщение, което е връчено на 24.10.2017 г.

На 13.10.2017 г. ответниците Т. М. Б. и Ан.Ц.. П.са подали молба, в която твърдят, че ищецът е посочил грешни техни адреси по гр. дело № 11545/2017 г. на Софийски градски съд.

На 02.11.2017 г. е подаден отговорът на исковата молба от ответниците Т. М. Б. и А. Ц.. П.към които са приложени множество писмени доказателства, посочени в доказателствените искания в 28 пункта.

С разпореждане от 06.11.2017 г. са дадени указания да се изпрати на ищеца препис от отговора по реда на чл. 372 ГПК. Съобщението, изпратено до ищеца е връчено на 20.11.2017 г., а допълнителна искова молба е депозирана на 06.12.2017 г. С разпореждане от 07.12.2017 г. са дадени казания за изпълнение на процедурата по чл. 373 ГПК. Съобщението до ответниците е връчено на 12.12.2017 г., а отговорът е подаден на 21.12.2017 г.

С разпореждане от 19.01.2018 г. на ищеца „Еднофамилни къщи“ ЕООД е даден срок да заяви дали твърди, че договорът за СМР от 30.05.2016 г. е развален от дружеството поради неизпълнение на задълженията от ответниците; да посочи кои задължения намира за неизпълнени, в коя хипотеза на чл. 87 от ЗЗД е развалил договора, както и дали сумата от 26 762,79 /двадесет и шест хиляди седемстотин шестдесет и два лева и седемдесет и девет стотинки/ лв., претендирала като пропусната печалба, има характер на пропусната полза по смисъла на чл. 82 от ЗЗД или се претендира възнаграждение за изпълнителя, доколкото такова позоваване е направено в изложението на исковата молба. Съобщението до ищеца е връчено на 25.01.2018 г., а предписанията са изпълнени на 08.02.2018 г. На 08.02.2018 г. съдът е разпоредил препис от молбата на дружеството- ищец да се изпрати на ответната страна за становище. Съобщението е връчено на 16.02.2018 г., а становище е депозирано на 21.02.2018 г.

С определение № 4391/22.02.2018 г. производството по гр. дело № 11545/2017 г. на Софийски градски съд е прекратено и същото е изпратено на родово компетентния Софийски районен съд, тъй като с исковата молба се предявени обективно кумулативно съединени икове, цената на всеки от които е под 25000 лева.

С частна жалба, депозирана на 13.03.2018 г. „Еднофамилни къщи“ ЕООД е оспорило горното определение. С разпореждане от 14.03.2018 г. на жалбоподателя е даден срок да представи доказателства за внесена държавни такса, а предписанията са изпълнени на 16.03.2018 г. На 19.03.2018 г. е разпоредено частната жалба да се изпрати на другата страна за отговор, които е депозиран на 23.03.2018 г.

Ч.гр.дело № 1672/2018 г. на Софийски апелативен съд е образувано на 29.03.2018 г., като с определение № 1221/13.04.2018 г. частната жалба на „Еднофамилни къщи“, подадена срещу определението на Софийски градски съд за прекратяване на делото и изпращането МУ на родово компетентния съд, е оставена без уважение като неоснователна.

На 02.05.2018 г. образувано гр. дело № 27743/2018 г. на Софийски районен съд, след произнасяне по частната жалба на „Еднофамилни къщи“ ЕООД след произнасянето във връзка с компетентността по ч.гр.дело № 1672/2018 г. на Софийски апелативен съд.

В деня на образуване на делото на 02.05.2018 г. ответниците Т. М. Б. и А. Ц.а П.са подали молба, с искане „делото да се съедини в едно производство с гр. дело № 63046/2017 г. по описа на Софийски районен съд, I Гражданско отделение, 38-ми състав“. В з.з. от 09.05.2018 г. е изискана официална справка относно страните и предмета на горещитираното гражданско дело. На 15.05.2018 г. от 38-ми състав на Софийски районен съд е изпратен препис от исковата молба.

На 11.05.2018 г. ответниците Т. М. Б. и Анатолия Ц.а Павлова са подали молба с искане за замяна на обезпечението, допуснато с определение № 2728 от 18.08.2017 г., постановено по ч.гр.дело № 4036/2017 г. по описа на Софийски апелативен съд чрез вдигане на запорите на банковите им сметки и налагане на възбрана върху недвижим имот, находящ се в с. Нови хан, община Елин Пелин, като са приложили писмени доказателства. В з.з. от 13.06.2018 г. е указано молбата да се изпрати на другата страна за отговор.

На 08.06.2018 г. ответниците Т. М. Б. и А. Ц.а П. са поискали произнасяне по молбата им от 02.05.2018 г.

С определение № 428406/13.06.2018 г. е отхвърлено направеното искането за обединяване на дела, а на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК производството по делото е спряно до приключване на гр.дело № 63046/2017 г. по описа на Софийски районен съд, 38-ми състав. С частна жалба, депозирана на 20.06.2018 г. Т. Б. и А.П. са оспорили съдебния акт за спиране на делото. В з.з. от 22.06.2018 г. на жалбоподателите е даден срок да внесат държавна такса, а предписанията са изпълнени на 26.06.2018 г. На 27.06.2018 г. е разпоредено препис от частната жалба да се връчи на другата страна за отговор. Съобщението е връчено на 06.07.2018 г.

С определение № 453990/19.07.2018 г. СРС е отхвърлил молбата на ответниците за замяна на допуснатото обезпечение.

На 26.07.2018 г. е образувано ч.гр.дело № 10089/2018 г. на Софийски градски съд за произнасяне по частната жалба на Т. М. Б. и А. Ц. П., подадена срещу определението за спиране на производството по делото. На 08.08.2018 г. ответниците Т. М. Б. и Анатолия Ц.а

Павлова са поискали от председателя на Софийски градски съд, на основание чл. 329, ал. 3, т. 8 ЗСВ да разреши разглеждането на ч.гр.дело № 10089/2018 г. по описа на Софийски градски съд и по време на съдебната ваканция. В з.з. от същата дата молбата му е оставена без уважение.

С определение № 19164/18.09.2018 г. по ч.гр.дело № 10089/2018 г. на Софийски градски съд е отменено определението за спиране на производството, а делото е върнато на Софийски районен съд за продължаване на съдопроизводствените действия, като делото е изпратено в Софийски районен съд на 20.09.2018 г.

На 27.09.2018 г. е подадена молба от процесуалният представител на Т. М. Б. и А. Ц.а П. искане прекратяване на гр.дело № 27743/2018 г. по описа на Софийски районен съд.

На 25.10.2018 г. процесуалният представител на ответниците Т. М. Б. и А. Ц.. П.е депозирал молба по чл. 255 ГПК за определяне на подходящ срок за произнасяне относно допустимостта на предявените искове и извършване на съответните процесуални действия.

С определение № 518584/29.10.2018 г. съдът отново се е произнесъл по молбата на ответниците за замяна на допуснатото обезпечение, като я е отхвърлил.

С определение № 518590/29.10.2018 г. съдът се е произнесъл по доказателствата и доказателствените искания на страните допуснал е един свидетел на ответната страна, дал е указания на страните и е насрочил открито съдебно заседание на 19.12.2018 г., когато са приети доказателствата, представени от ответната страна, а на ищеца е допуснат един свидетел и му е дадена възможност да изрази становище по доказателствата на ответниците. В открито съдебно заседание на 19.12.2018 г. делото е отложено за 23.01.2019 г., когато са разпитани двама свидетели и делото е обявено за решаване.

С решение № 53593/28.02.2019 г. предявените искове са отхвърлени. В полза на ответниците са присъдени разноски по делото.

На 25.01.2019 г. от процесуалния представител на ответниците отново е подадена молба за отмяна на обезпечението по предявените искове и при условията на евентуалност да бъде допусната замяна, като бъде наложена възбрана на недвижим имот. В з.з. от 29.01.2019 г. е указано молбата да се изпрати на другата страна за отговор. Съобщението до „Еднофамилни къщи“ ЕООД е връчено на 06.02.2019 г., а становището е депозирано на 11.02.2019 г. С разпореждане от 28.02.2019 г. молбата, ведно с настоящото дело е изпратено на Софийски градски съд.

С частна жалба, депозирана на 22.03.2019 г. чрез Софийски районен съд до Софийски градски съд, ответниците чрез процесуалния си представител са оспорили Решение № 53593 от 28.02.2019 г. в частта за разноските. В з.з. от 25.03.2019 г. е указано молбата да се изпрати на другата страна за отговор. Съобщението до „Еднофамилни къщи“ ЕООД е връчено на 28.03.2019 г., а становището е депозирано на 03.04.2019 г. С определение № 13459/06.06.2019 г. молбата по чл. 248, ал. 1 ГПК е отхвърлена.

С въззивна жалба, депозирана на 18.03.2019 г. „Еднофамилни къщи“ ЕООД е оспорило първоинстанционният съдебен акт. В з.з. от 25.03.2019 г. на въззивника е даден срок да

представи доказателства за внесена държавна такса. Съобщението е връчено на 28.03.2019 г., а предписанията са изпълнени на 02.04.2019 г. Указания за изпълнение на процедурата по чл. 263, ал. 1 ГПК са дадени на 04.04.2019 г. Съобщението, изпратено до въззиваемите е връчено на 16.04.2019 г., а отговорът на въззивната жалба е депозиран на 30.04.2019 г.

На 07.06.2019 г. Т. М. Б. и А.Ц. П. с частна жалба са оспорили определение № 13459/06.06.2019 г., с което молбата им по чл. 248, ал. 1 ГПК е отхвърлена. В з-з. от 17.06.2019 г. на жалбоподателите е даден срок да представят доказателства за внесена държавна такса, а предписанията са изпълнени на 19.06.2019 г. На 25.06.2019 г. е разпоредено жалбата да се изпрати на другата страна за становище. Съобщението е връчено на 08.07.2019 г., а отговорът е депозиран на 15.07.2019 г. Делото е изпратено в Софийски градски съд на 19.07.2019 г.

На 27.07.2019 г. съд е образувано в.гр.дело № 9798/2019 г. на Софийски градски съд.

На 02.08.2019 г., 05.08.2019 г. и 07.08.2019 г. процесуалният представител на Т. М. Б. и Ан. Ц.а П.а е изпратил на електронната поща на председателя Софийски градски съд молби, представляващи становище по съществото на правния спор и с искане по чл. 329, ал. 3, т. 8 ЗСВ за разглеждане на делото по време на съдебната ваканция.

С разпореждане от 12.08.2019 г. на въззивната страна е указано да представи доказателства за внесена държавна такса, изискани са заверени преписи от ч.гр.дело № 10020/2017 г. по описа на Софийски градски съд и справка за движението на гр.дело № 63046/2017 г. по описа на Софийски районен съд. Съобщението, изпратено до „Еднофамилни къщи“ ЕООД е връчено на 16.08.2019 г., а предписанията са изпълнени на 23.08.2019 г.

На 15.08.2019 г. и на 30.08.2019 г. процесуалният представител на Т. М. Б. и А. Ц.а П. е депозирал молби за спиране на производството, съответно за насрочване на делото, без да се изчака поисканата от Софийски районен съд справка за движението на гр. дело № 63046/2017 г.

С определение № 20291/30.09.2019 г. е насрочено открито съдебно заседание за 10.12.2019 г.

На 10.12.2019 г. от ответниците е депозирана молба с искане за налагане на глоба на „Еднофамилни къщи“ ЕООД, в която се сочи, че целта на дружеството е да им причини имуществени и неимуществени вреди чрез налагане на обезпечителни мерки. В з.з. от 29.01.2020 г. съдът е указал, че не са налице основания за налагане на глоба.

С решение № 785/19.01.2020 г. по в.гр.дело № 9798/2019 г. на Софийски градски съд е отменен частично решението от 28.02.2019 г. по гр. д. № 27743/18 г. на СРС в частта, в която са отхвърлени предявените с правно основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 вр. чл. 267, ал. 2 ЗЗД и чл. 79, ал. 1 вр. чл. 82 ЗЗД за осъждане на всеки от ответниците да заплати сума в общ размер от 25651,73 лв., представляваща както следва: 6970,50 лв.-представляваща половината от възнаграждението за реално извършени СМР по договор за извършване на строително-монтажни работи от 30.05.2016 г.; 5299,84 лв.-представляваща половината от стойността на реално причинените на ищеца имуществени вреди-закупени строителни материали за обекта; 13381,40 лв.-представляваща половината от стойността на

пропуснатите ползи в резултат на разваляне на договора поради неизпълнението му от страна на ответниците със законната лихва от датата на подаване на исковата молба- 11.09.2017 г. до окончателното им изплащане, като е вместо него е постановено: отхвърля предявените искове с правно основание чл. 267, ал. 2 ЗЗД за осъждане на всеки от ответниците да заплати сума в размер на по 6970,50 лв.-представляваща половината от възнаграждението за реално извършени СМР по договор за извършване на строително-монтажни работи от 30.05.2016 г., както и с правно основание чл. 88, ал. 1, изр. 2 ЗЗД за осъждане на ответниците всеки от тях да заплати сума в размер на по 5299,84 лв. - представляваща половината от стойността на закупени строителни материали за обекта и 13381,40 лв.-представляваща половината от стойността на пропуснатите ползи в резултат на разваляне на договора поради неизпълнението му от страна на ответниците, като неоснователни. Със същото решение е уважена частично частната жалба, подадена срещу определението от 06.06.2019 г.

На 12.02.2020 г. ответниците са поискали допълване на решение № 785/19.01.2020 г. в частта относно разноските, като им се присъдят и разноски за първата инстанция. В з.з. от 13.02.2020 г. е указано молбата да се изпрати на другата страна за отговор. Съобщението до „Еднофамилни къщи“ ЕООД е връчено на 28.02.2020 г., а становище е депозирано на 04.03.2020 г..

С определение 6433/29.04.2020 г. молбата на Т. М. Б. и А.Ц.а П. по чл. 248 ГПК е оставена без уважение.

С касационна жалба, депозирана на 19.03.2020 г. „Еднофамилни къщи“ ЕООД е оспорило въззивния съдебен акт. В з.з. от 29.04.2020 г. на касатора е даден срок да представи доказателства за внесена държавна такса. По делото липсват данни разпореждането да е съобщено на „Еднофамилни къщи“ ЕООД. На 22.05.2020 г. от Т. Б. е депозирана молба за дарствено заплащане на държавна такса по чл.18, ал.1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК“, с приложено дебитно авизо, за разглеждане на касационна жалба, подадена от „Еднофамилни къщи“ ЕООД. В з.з. от 27.05.2020 г. е указано „делото да се докладва след връчване на призовка на „Еднофамилни къщи“ ЕООД“.

Разпореждането на съда за заплащане на държавна такса е съобщено на „Еднофамилни къщи“ ЕООД на 03.06.2020 г., а предписанията са изпълнени на 09.06.2020 г. Указания за изпълнение на процедурата по чл. 287, ал. 1 ГПК са дадени на 11.06.2020 г., а отговорът на касационната жалба е депозиран на 12.06.2020 г. Делото е изпратено във ВКС на 19.06.2020 г.

На 25.06.2020 г. е образувано гр. дело № 1569/2020 г. по описа на ВКС четвърто гражданско отделение. С окончателно определение № 600/15.10.2020 г. не е допуснато касационно обжалване на въззивното решение, а в полза на Т. М. Б. и Анатолия Ц.а Павлова са присъдени разноски по делото.

След окончателното приключване на производството със заявление № РС-21-152 /09.04.2021 г. ищецът Т. М. Б. е предявил претенция за нарушено право на разглеждане на делото в разумен срок пред ИВСС по реда на гл. IIIа ЗСВ. Изготвен е констативен протокол

№ РС-21-152 / 22.06.2021 г. от ИВСС, който е бил изпратен на Министъра на правосъдието. Въз основа на констативния протокол с уведомление изх. № 94-Т-73 от 09.09.2021 г. от зам. министъра на правосъдието заявлението е било отхвърлено като неоснователно на основание чл. 60е, ал. 1, т. 1 ЗСВ, тъй като продължителността на производството не надхвърля разумния срок. Сочи се, че в производството по гр. д. № 27743/2018 г. по описа на Софийския районен съд (гр. д. № 11545/2017 г. по описа на Софийския градски съд) са допуснати известни забавяния, но общата продължителност на производството от 3 /три/ години и 10 /десет/ дни на 3 /три/ съдебни инстанции, включително две частни производства, не надхвърля разумния срок. В констативния протокол се сочи, че производството се отличава с известна правна сложност, а процесуалното поведение на ответната страна, както и упражняването на процесуални права от страните също са допринесли за усложняване и удължаване на делото. Многобройните становища и молби по съществото на делото, с приложени доказателства към тях, както и тези във връзка с допуснатото обезпечение, са довели до удължаване на производството, предвид необходимостта от извършване на редица изискуеми от закона процесуални действия - изпращане на преписи от тях до другата страна, с оглед възможността ѝ да изрази становище, както и произнасяне от съда. В констативния протокол се сочи, че при разглеждането на делото от първата инстанция за периода от образуване на гр. дело № 11545/2017 г. по описа на Софийски градски съд, на 12.09.2017 г., до постановяване на определение № 13459/06.06.2019 г. по гр. дело № 27743/2018 г. по описа на Софийски районен съд, администрирането на исковата молба е отнело на съдебния състав в Софийски градски съд около пет месеца, но следва да се отбележи, че през този период са давани указания за отстраняване на нередовности и е извършена двойна размяна на книжа, тъй като производството е разгледано по реда на глава тридесет и втора от ГПК. Частното производство пред Софийски апелативен съд също е удължило производството с един месец. Почти един месец след подаване на молбата от 11.05.2018 г. за замяна на обезпечението, 38-ми състав на Софийски районен съд е указал същата да се изпрати на другата страна за отговор. Определението по чл. 140 ГПК е постановено един месец след връщане на делото от Софийски градски съд. По молбата на Т. Б. и Анатолия Павлова за разносните съдът се е произнесъл 2 месеца и 3 дни след депозиране на становище от „Еднофамилни къщи“ ЕООД, но следва да се отбележи, че в този период, делото е било в Софийски градски съд и Софийски апелативен съд за произнасяне по молбата им от 25.01.2019 г. за отмяна на обезпечението по предявените искиове или при условията на евентуалност да бъде допусната замяна, като бъде наложена възбрана на недвижим имот. Въпреки, че единственото съдебно заседание по в.гр.дело № 9798/2019 г. по описа на Софийски градски съд е проведено четири месеца и половина след образуването на делото, съдебният състав не може да бъде упрекуван, тъй като периодът съвпада със съдебната ваканция, който съгласно разпоредбата на чл. 329, ал. 1 от ЗСВ е от 15 юли до 01 септември, а и през този период съдът е извършвал процесуални действия. По молбата на Т. Б. и Ан. П. по чл. 248 ГПК, за допълване на въззивното решение в частта относно разносните, като присъждане на разноси за първата инстанция, съдът се е произнесъл почти два месеца след

депозирани на становище от „Еднофамилни къщи“ ЕООД, а известна забава се наблюдава и при администрирането на касационната жалба. Следва обаче да се отчете, че предвид обявеното извънредно положение на територията на Република България, както и във връзка с решение на съдийската колегия на ВСС, с което бяха определени мерки за превенция на COVID-19 за съдилищата на територията на Република България, съдиите следваше да работят дистанционно.

Според болничен лист ищецът Т. М. Б. е имал определен болничен режим на лечение, заради който е бил в отпуск от 04.01.2021 г. до 06.01.2021 г., с диагноза „шумови ефекти на вътрешното ухо“. Приложен е резултат от образно изследване от 06.01.2021 г. Представено е изследване № 2535/ 06.01.2021 г., според което ищецът Т. М. Б. е извършено МР на шийен отдел-нативен-мултипраметричен с клинична информация – ад.обс и заключение – МР данни за дегенеративни промени в шийния отдел; МР данни за диск/остеофит комплекси на отделни нива; вторична неврофораминална стеноза на описаните нива. Представено е изследване № 2916/ 03.02.2021 г., според което ищецът Т. М. Б. е извършено МР на глава-нативен-мултипраметричен с клинична информация – шум в ушите.

Установява се от показанията на свидетеля Ю.Л. Н., че същият е доктор ортопед, травматолог и спасител (планински и морски), като имал общо практикуваща реанимационна практика. Свидетелят Наумов се познавали с ищеца от пет години, като живеели в съседни блокове в затворен комплекс близо до София. В края на 2019 г. и 2020 г. се влошило здравословното състояние на ищеца, затова свидетелят Ю.Л. Н. извършил преглед на ищеца, като първоначално мислил, че проблемът е само във високото кръвно налягане. Според свидетеля Наумов високо кръвно налягане, постепенно довело до намаляване на еластичността на стените на кръвоносните съдове и най-вече в шийните прешлени на ищеца; засегната била базиларна артерия в основата на шията, която е и основния снабдител с кръв на мозъка. Ищецът започнал да има вестибуларни проблеми, като се оплаквал от повръщания, залитания и загуба на равновесие. Това довело до ефект върху вътрешния лабиринт на ухото му, а ищецът започнал да получава шум в ушите. В края на 2020г.-2021г. се наложила консултация на ищеца с отоневролог, направено му била одиометрия, която установила левостранна вестибуларна хипофункция, респ. до левостранна лабиринтопатия. Свидетелят Н. сочи, че ищецът бил подложен на изключително голям стрес във връзка с неговите дела с първоначалния строител на къщата, но свидетелят Н. не знаел подробности. Свидетелят Н. сочи, че ищецът работил в фирма за телекомуникации, но не може да посочи името ѝ. Свидетелят Н. сочи, че в началото на 2021 г. ищецът лежал три-четири дни в болница във връзка с диагнозата шум в ушите. Следва да се отбележи, че по същество показанията на свидетеля Ю.Л. Н. не съдържат конкретни обстоятелства, а последният излага мнението си на доктор-ортопед, травматолог и спасител във връзка с високо кръвно налягане на ищеца, проблеми с равновесие, слухово-вестибуларния нерв и тинитус (шум в ушите).

Установява се от показанията на свидетелката Г. Д.М., че работят заедно с ищец в софтуерна компания Амдокс, като двамата ръководили екипи с програмисти. Свидетелката М. сочи, че

ищецът Б. в края на 2020 г. се оплаквал от шум в ушите, заради който не можел да спи. Свидетелката М. сочи, че ищецът вземал антидепресанти, които не му помогнали, а му повлияли още по-зле. След 2017 г. ищецът започнал дела, във връзка с които често провеждал телефонни разговори с адвокати. Свидетелката М. сочи, че ищецът бил стресиран, притеснен и неконцентриран, което повлияло на екипа му от колеги. По тези причини негови клиенти се оплаквали, а през 2020 г. от тяхната компания се отказал голям техен клиент Киевстар. Свидетелката М. сочи, че ищецът Б. й показвал записи от камери как строителят обикалял въоръжен около къщата му. Ищецът Б. имал запорирани сметки за 50000 – 60000 лева и не можел да изтегли кредит. В края на 2020 г. ищецът Б. казал на свидетелката М., че всички дела е спечелил. Свидетелката М. сочи, че към момента ищецът все още има шум в едното ухо, като приемал аминокисели и никакви добавки, които свидетелката не може да конкретизира. По време на Ковид работили „хоум офис“, но се чували и провеждали конферентни разговори между колегите. Свидетелката М. сочи, че ищецът Б. посещавал психиатър, като последният казал, че може да възпали този нерв от много стрес.

С оглед на така приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявените иски са с правно основание чл. 26 ЗОДОВ

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията (ЕКЗПЧ). Съгласно чл. 6, ал. 1 от КЗПЧОС всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения, има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок, от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. Нарушението на това субективно материално поражда отговорност за обезщетение за причинени вреди на лицето. От своя страна чл. 26, ал. 1 ЗОДОВ, предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 КЗПЧОС. Тази разпоредба представлява национален компенсаторен механизъм за бавно правосъдие, и по съществото си представлява вътрешноправно средство за защита, самостоятелна хипотеза на отговорност на държавата за вреди, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок по чл. 6, § 1 КЗПЧОС.

Съгласно практиката на ЕСПЧ, всяко лице има правото на адекватен срок - подходящ, според обстоятелствата, за приключване на делото, който да не го държи прекалено дълго и необосновано в неизвестно положение. Изискването за разумен срок има за цел да гарантира общественото доверие в правораздаването. Понятието разумен срок не е изрично дефинирано, поради което и същото следва да се преценява с оглед на обстоятелствата по делото. При тази преценка се търси баланс между интересите на лицето възможно най - бързо да получи решение и необходимостта от внимателно проучване и правилно

провеждане на съдебното производство.

По делото са представени доказателства за това, че е била изчерпана административната процедура по глава трета „а“ ЗСВ, т. е. така предявените искиове са допустими.

За преценката дали съответното производство е било разглеждано в нарушение на чл. 6, ал. 1 КЗПЧОС съдът дължи съпоставката между продължителността на воденото производство и разумния срок, за който лицето следва да получи правосъдие. При преценката на продължителността на разумния срок следва да се съобрази баланса между интересите на лицето да получи бързо правосъдие и необходимостта от внимателно проучване и правилно провеждане на едно съдебно производство, с цел постановяване на законосъобразен съдебен акт. В практиката си ВКС (решения №№ 66/2015 г. по гр. д. № 5813/2014 г. на III ГО и 76/2016 г. по гр. д. № 5721/2015 г. на III ГО на ВКС) приема, че при преценката си за разумността на периода на разглеждане на съдебното производство, съдът дължи съобразяване на сложност на делото, поведението на лицето и на компетентните органи, като за да прецени сложността на делото съдът преценява естеството на фактите, които следва да бъдат установени, броя на участниците в производството и на свидетелите, и други. При преценката си за разумност, съдът следва да се ръководи от примерно заложените критерии в ал. 2 на чл. 26 от ЗОДОВ, а именно общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност, поведението на страните и на техните процесуални или законни представители, поведението на останалите участници в процеса и на компетентните органи, както и други факти, които имат значение за правилното решаване на спора.

Констативният протокол на Инспектората към Висшия съдебен съвет няма обвързваща доказателствена сила, но след като неговите констатации по същество не са оспорени от страните, съдът приема, че същият е годен източник за доказване на процесуалните действия на съда във връзка с разглеждането на производството и във връзка с които се твърди, че е нарушено правото на разглеждането на делото в разумен срок. В констативния протокол са посочени известни забавяния, но общата продължителност на производството от 3 /три/ години и 10 /десет/ дни на 3 /три/ съдебни инстанции, включително две частни производства, правилно е прието, че не надхвърля разумния срок. Съдът намира, че делото се отличава с фактическа и правна сложност с оглед броя на инстанциите и броя на производствата пред тях, както и предмета на делото, по което било необходимо събирането на голям обем от писмени доказателства, голямата част от които строителни книжа. Обосновано се сочи, че в констативния протокол, че процесуалното поведение на ответната страна, както и упражняването на процесуални права от страните също са допринесли за усложняване и удължаване на делото с оглед многобройните становища и молби по съществуващото на делото, с приложени доказателства към тях, както и тези във връзка с допуснатото обезпечение, които са довели до удължаване на производството, предвид необходимостта от извършване на редица изискуеми от закона процесуални действия - изпращане на преписи от тях до другата страна, с оглед възможността ѝ да изрази становище, както и произнасяне от съда. Съдът намира, че периодът от пет месеца от

12.09.2017 г. до 22.02.2018 г., в който по гр. дело № 11545/2017 г. на Софийски градски съд са отстранявани нередовности на исковата молба и е извършена размяна на книжа, не може да се приеме за неразумен. Съдът не констатира необосновано забавяне в производството по гр. д. № 27743/2018 г. по описа на Софийския районен съд, като в периода от образуване на делото на 02.05.2018 г. до изготвяне на решението на 28.02.2019 г. съдът се е произнесъл по множество молби за съединяване на дела, за замяна на обезпечение, връчвани са преписи на страните, развило се производството по ч.гр.д. 10089/2018 г. на СГС по частна жалба на Т. М. Б. и Анатолия Ц.а Павлова, по молби за прекратяване на делото и за определяне на срок за произнасяне, по нова молба за замяна на обезпечение и са проведени две съдебни заседания на 19.12.2018 г. и на 23.01.2019 г.

Неоснователни са доводите на ищеца за неправилност на извършените от СГС и СРС процесуалните действия, тъй като при преценката си относно основателността на исковите по чл. 2 б ЗОДОВ не се изследва правилността на съдебните актове, а причините, довели до забавянето на разглеждането на исковото производство. Държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице (чл. 4 ЗОДОВ). В тази връзка следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 2 б, ал. 2 ЗОДОВ, се взема предвид поведението на компетентните органи, в случая – на съда, наред с поведението на страните, на техните представители и на останалите участници в процеса, като критерий при преценката относно основателността на иска. От друга страна деликтната отговорност по ЗОДОВ е обективна и въпросът за вината не подлежи на преценка – чл. 4 ЗОДОВ (Решение № 48 от 6.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 1610/2019 г., IV г. о., ГК).

По чл. 2б ЗОДОВ се обезщетяват вредите, които са настъпили от нарушение на правото на разглеждане на делото в разумен срок. Вредите следва да се пряка и непосредствена последица от нарушението на неимущественото право. Причинната връзка е пряка, когато нарушението на правото е необходимо условие за настъпването на вредите, и когато тези вреди обичайно настъпват при подобни хипотези. Относно размера на дължимото обезщетение държавата е длъжна да обезщети само вредите, които са пряка последица от неразумно забавяните действия на правозащитните органи, а за неимуществените вреди съществува оборима презумпция, че неразумната продължителност на производството причинява такива. Затова по начало не е необходимо да се доказват изрично обичайните, типични неимуществени вреди, които винаги се търпят от лице, когато съдебното производство е продължило извън рамките на разумния срок, като притеснения и безпокойство за неговото развитие и от евентуален неблагоприятен изход, накърняване на чувството за справедливост и на доверието му в държавността поради забавяне на делото. В случаите когато ищецът, предявил иск по чл. 2б ЗОДОВ, твърди да е претърпял различни по вид, характер, интензитет и размер, в сравнение с обичайните неимуществени вреди в подобни случаи (т. нар. в практиката „специфични“ вреди), както и имуществени вреди, той следва при условията на главно пълно доказване да установи по делото, че те са настъпили,

както и че са пряка и непосредствена последица от прекомерната продължителност на съответното производство. В този смисъл са: решение № 306/22.10.2019 г. по гр. д. № 4482/2017 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 272/27.01.2020 г. по гр. д. № 924/2019 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 48/06.04.2020 г. по гр. д. № 1610/2019 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 60265/20.12.2021 г. по гр. д. № 1701/2021 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 6/11.02.2022 г. по гр. д. № 1555/2021 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, решение № 72/01.06.2022 г. по гр. д. № 4037/2021 г. на III-то гр. отд. на ВКС, решение № 73/02.06.2022 г. по гр. д. № 4038/2021 г. на III-то гр. отд. на ВКС, Решение № 50030 от 9.02.2023 г. на ВКС по гр. д. № 785/2022 г., IV г. о., ГК. В случая не се констатира неразумната продължителност на производството, но за пълнота следва да се отбележи, че в исковата молба няма твърдение от ищеца за наличие на шум в ушите, а се сочат неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, загуба на доверие в българската правосъдна система и компетентността на съдебните състави, несигурност и загуба на сън. В първото съдебно заседание са представени писмени доказателства за извършени изследвания на ищеца на 06.01.2021 г. и на 03.02.2021 г. т. е. след приключване на процесното производство. В показанията на свидетеля Юлиан Любомиров Наумов се излага мнението му на ортопед, травматолог и спасил във връзка с високо кръвно налягане на ищеца, проблеми с равновесие, слухово-вестибуларния нерв и тинитус (шум в ушите), каквито твърдения няма в исковата молба. В показанията на свидетелката Г.Д.М. се сочи, че ищецът в края на 2020 г. се оплаквал от шум в ушите, заради който не можел да спи, а впоследствие и към момента ищецът все още имал шум в едното ухо.

Поради изложените съображения съдът намира, че не са налице материалните предпоставки за уважаване на исковата претенция – необосновано забавяне на исковото производство, която се изразява в бездействие на СРС и СГС, чиято продължителност да е извън границите на разумния срок.

Предвид горепосоченото исковете следва да бъде отхвърлени като неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът също има право да иска заплащане на направените от него разноски съразмерно с отхвърлената част от иска. В полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт (чл. 78, ал. 8 ГПК). Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Съгласно разпоредбите на чл. 25, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за защита по дела и определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лв., а ако делото е продължило повече от три съдебни заседания или когато материалният интерес е над 10000 лв., възнаграждението може да бъде увеличено с до 50 на сто от максималния размер от 300 лв. В случая ответниците са защитавани от юрисконсулти, които са изготвили отговор на исковата молба и писмени становища по делото, без явяването им в открито съдебно

заседание, поради което ищецът следва да заплати на ответниците възнаграждения в минимален размер от 100 лева.

С оглед на изложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от Т. М. Б., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с. Н. Х., п. к. 2110, общ. Е.П., ул. „С.“ №.. срещу Софийски районен съд с ЕИК/ БУЛСТАТ . със седалище и адрес на управление: гр. С. район Т., бул. „Г.. С.“ №.. и Софийски градски съд с ЕИК/ БУЛСТАТ., със седалище и адрес на управление: гр. С. район Т., бул. „В.“ №... за осъждане на ответниците солидарно да заплатят на основание чл. 26 ЗОДОВ сумата от: 100 лева, частичен иск от обща дължима сума от 10000 лева, явяваща се обезщетение за претърпени неимуществени вреди от нарушение на правото на разглеждане и решаване в разумен срок по гр. д. № 11545/2017 г. по описа на СГС, I ГО, I-18-ти състав, и гр. д. № 27743/2018 г. по описа на СРС, 36-ти състав, приключило след окончателно определение от 15.10.2020 г. по гр. д. № 1569/2020г. по описа на ВКС, IV ГО, изразяващи се в причинени болки и страдания (стрес, загуба на доверие в българската съдебна система и компетентност на съдебните състави, несигурност и загуба на сън) на Т. М. Б., за следните периоди: 12.12.2017 г.-22.02.2018 г. (за този период неимуществените вреди са причинени вследствие на неправилно приложение на разпоредбите на чл. 104 ГПК във вр. с чл. 365 ГПК); 13.06.2018 г. до 18.09.2018 г. (за този период неимуществените вреди са претърпени вследствие на неправилно приложение на разпоредбата на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК); 18.09.2018 г. до 15.10.2020 г. (за този период неимуществените вреди са претърпени вследствие на нарушение на разпоредбата на чл.13 ГПК), ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на исковата молба.

ОСЪЖДА Т. М. Б., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с. Н. Х. п. к. 2110, общ. Е. П., ул. „С.“ № ....., ДА ЗАПЛАТИ на Софийски районен съд с ЕИК/ БУЛСТАТ..., със седалище и адрес на управление: гр. С., район Т., бул. „Г.. С.“ № .....сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Т. М. Б., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: с. НХ, п. к. 2110, общ. ЕП, ул. „С“ .... ДА ЗАПЛАТИ на Софийски градски съд с ЕИК/ БУЛСТАТ ....., със седалище и адрес на управление: гр. София, район Триадица, бул. „Витоша“ № 2 сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Елин Пелин: _____